

Ліан Луа

ВИСОКІ
міст

Ліан Луа
Високі тіні

Глава перша: «Вовчий дім»

Чисте повітря було не торкнене міським смогом. Первозданна природа розкинула тут свої буйні володіння.

Обличчя Власти пестили промені пізнього сонця, що потопало в горах. Вогняні лінії посмугували небозвід теплим апельсиновим відтінком, обводячи хмари золотом. Із підніжжя гір сповзала біла мла, повільно розтікаючись лугами, глибокими озерами, стрімкими ріками. З туману виринали гострі верхівки пишних ялин і спрямовувалися вгору, до перших зірок на темніючому небесному полотні.

Вітру не було, але повітря потроху ставало свіжішим. Прохолода зганяла Власту з її уподобаного місця на пагорбі, і вона була змушена скоритися. Перш ніж піти, дівчина ще раз окинула оком горизонт. Ось уже майже шість років вона спостерігала за тим, як пори року змінюють тутешній пейзаж. А коли вона вперше зійшла на цей пагорб, холодний зимовий ранок лякав мертвою тишею.

Власта глибше натягнула на голову капюшон, ховаючи великі сині очі, і поблукала через лісовий гай в'юнкою піщаною стежкою в той бік, де крізь гілки дерев пробивалося світло. Йшла дівчина неохоче, похнюплено копаючи ногою шишки. Невдовзі вона вийшла до старої, але доглянутої конюшні. Помітивши біля коней старого Родомира, Власта обережно подалася назад, а потому завернула за стайню з боку лісопосадки.

Діставшись до алеї, вона попрямувала через сад. Серед квіткових клумб білили пишні абрикоси, вишні і осипалися рожевим снігом сакури, над якими вивищувалися темно-зелені шпилі готичної будівлі. Кам'яна споруда нагадувала будівлю старого європейського навчального закладу з костелом у центрі. Ось тільки храму в цьому місці ніколи не було, а масивні двері у формі арки вели до величезної парадної зали. Високі вікна проливали багряне світло на стіни, обшиті панелями темно-червоного кольору. Гострі ніші

проходів і колони були прикрашені золотистою різьбою, а зі стелі звисали масивні ярусні люстри.

Це був приватний дитячий будинок, який збудував Гуго Вольф, дід нинішнього господаря – шістдесятидвохрічного Артура Вольфа. Персонал будинку складався із семи вчителів, які викладали по тричотири предмети, кухаря – добродушної жінки із пишними формами на ім'я Сара, трьох молодих служниць і дворецького Родомира, що також виконував ролі конюха і садівника. Благородний пан Артур утримував сімдесят три дитини різного віку: найменшому нещодавно виповнився рік, а найстаршим був двадцятитрирічний брат Власти – Лучезар. По суті, не можна було з упевненістю сказати, що він жив у цьому домі, оскільки більшу частину часу хлопець проводив у відрядженнях.

Артур Вольф замолоду був співробітником правоохоронних органів, а опісля став успішним приватним детективом – одним із найкращих у країні. Коли його батько пішов на той світ, Артуру довелося продовжити сімейну справу і повернутися в дитячий будинок, що отримав назву «Вовчий дім». Але пан Артур не залишив колишню сферу діяльності і взявся виховувати наступників, яких він обрав серед дітей Вовчого дому. Наразі троє його повнолітніх вихованців, до числа яких входив брат Власти, непогано давали раду питанням, які надходили Артуру.

У парадній залі Власта зустріла трьох дівчат на рік або два молодших за неї. Вони сміялися і жваво щось обговорювали, але з її появою пришикли. Опустивши голову, Власта поквапилася перетнути кімнату, але не встигла дійти до сходів, як одна із дівчат гукнула її. Власта зупинилася і похмуро поглянула на дівчину, що підбігала, але та приємно усміхнулася і спитала:

– Скажи, будь ласка, коли приїде Лучезар? – Її голос звучав привітно, але Власта чудово розуміла, що це прикидання.

– Не маю жодного уявлення, – процідила крізь зуби вона, піднімаючись сходами.

Лучезар був загальним улюбленцем. Зграї шанувальниць цілодобово мліли біля дверей до його кімнати, із завмиранням серця чекали його повернення. І не дивно: високий красень, синьоокий блондин, талановитий, розумний і сміливий, добрий до всіх і з усіма ввічливий. З якого боку не глянь – земне втілення янгола. Поруч із ним Власта нагадувала мале чортеня. Ззовні вони були дуже схожими: той самий колір волосся, ті самі очі і форма обличчя, однак Власта завжди одягалася в чорне, наносила темний макіяж, була замкненою, тихою і грубою з усіма, з ким була змушена заговорити. Її всі недолюбляли, але ставилися до неї терпляче через повагу до брата.

Здійнявши очі, Власта помітила, що їй назустріч іде Надін, донька Артура Вольфа. Цій жінці було трохи за тридцять, але виглядала вона старше своїх років, оскільки її убрання були старомодними – типова вчителька.

– Власто, ти зробила домашнє завдання? – поцікавилася вона з докором, що майнув у голосі.

Надін була талановитим хірургом, втім кілька років тому вона покинула свою кар'єру і переїхала у Вовчий дім, аби допомагати батькові. З того часу вона викладала дітям біологію і анатомію.

– Ні, – сказала руба Власта, незворушно продовжуючи підніматися сходами.

– Власто, скільки ще це триватиме? – прошипіла їй услід Надін. – Зрозумій же, це дуже важливо. Тобі цього року потрібно вступати до університету.

– Нікуди я не збираюся вступати, – флегматично пробубоніла собі під ніс Власта, однак та почула її.

– Сидітимеш на братовій шиї?! – прогриміла вона так, що задзвенів кришталь на люстрі. – У тобі немає ані краплі самоповаги!

Власта не змогла пропустити повз вуха ці слова. Вона повернулася і, підійшовши впритул до пані Надін, видала зі злісною посмішкою:

– Мій брат не скаржиться. А вам робота з дітьми явно йде не на користь. Аж надто нервовою ви стали. Та й заміж вам уже давно

пора.

– Що? – Брови Надін злетіли, і вона приголомшено завмерла.

Перш ніж жінка прийшла до тями, Власта поквапилася піти геть. Опинившись у своїй кімнаті, вона зняла важкі черевики і знесилено повалилася на ліжко.

«Ці три дівиці все чули, – раптом усвідомила Власта. – Завтра новиною дня буде моя сварка з Надін. Впевнена, вона дасть мені науку гарних манер. І... буде права».

Власта трохи піднялася і подивилася у вікно. Її кімната була на останньому поверсі будівлі, завдяки чому із вікна розгортався заворожливий пейзаж. Сонце вже сховалося, але хвилясті обриси гір досі чітко виділялися на фоні потемнілого неба. Вона раптом згадала своє рідне місто – Кам'янець-Подільський. Його вузькі вулички, середньовічні будинки, храми і величну фортецю зі шпичастими вежами. Місто завжди шуміло, яскрило життям і світлом. Власті подобалося бути його частиною.

Батько Власти працював гідом і часто брав її з собою на екскурсії. Вона сотню разів чула його оповідь про історію міста, але продовжувала щоразу із захватом вловлювати кожне слово. Спогади про це наповнювали її серце теплом.

«Такі щасливі сонячні дні. Моє дитинство»... – Ці слова відлунили в її голові і викликали страшний спогад: картину, яка поверталася до неї щодня, знову і знову. Спогад вривався в її думки і пробігав перед очима настільки реалістично, немов Власта на долю секунди поверталася в минуле, у той фатальний день майже шість років тому.

Був вівторок... Так, щовівторка вона ходила після уроків на заняття з гімнастики. Коли вона поверталася додому з батьком, уже було темно. Засніжене місто блищало ілюмінацією. Лучезар тоді жив у Чернівцях, оскільки вчився на першому курсі університету.

Той вечір... У передпокої батько зняв із неї пальто, шапку і взуття. Вона обняла і поцілувала маму, взяла портфель і побігла у свою кімнату на другому поверсі. Та не встигла вона зійти зі сходів, як почула пронизливий крик мами. За ним долинули глухі звуки

падіння якихось речей і дзвін потрошеного скла. За мить Власта побачила маму, на обличчі якої застиг панічний страх. Вона бігла до неї і кричала, щоби та негайно сховалася, але Власта була приголомшена і не могла зрушити з місця.

Її мати, спотикаючись і падаючи, піднімалася сходами. І раптом Власта помітила, що по стінах поповзли тіні. Страхітливі темні лінії звивалися наче змії і тягнулися до її мами. Якоїсь миті із тіней вирвалися довгі чорні руки, криві і кощаві. Вони схопили маму і нещадно потягнули її сходами назад у вітальню.

Власта випустила з рук портфель і помчала слідом за мамою. На півдорозі вона побачила у вітальні чоловіка в чорному пальто. Мама лежала біля його ніг, а десятки рук притискали її до підлоги. Щосили вона прокричала Власті: «Біжи!», а за секунду чорні руки зламали їй шию.

Власта заціпеніла, припинивши дихати. Її погляд був прикутий до мами. А потому вона почула шурхіт: руки поповзли до неї, неквапливо видираючись по стінах і сходах. Її ноги підкосилися, і вона присіла, щосили схопившись за поруччя. Серце виривалося з грудей, а страх розкривав очі дедалі ширше. Чоловік непорушно стояв у вітальні. Здавалося, його жорстокі очі виблискували, як у хижака, а посмішка нагадувала звіриний вищир.

Раптом почувся свист гальмуючих шин, і у вікна вітальні вдарило світло фар. Незваний гість сполохав вбивцю, і той миттю зник у своїй тіні, що висіла на стіні #769;. Почулися квапливі кроки, але Власта нікого не побачила, оскільки втратила свідомість.

Природно, ніхто не повірив її словам. І навіть Лучезар вважав, що все, побачене нею тієї миті – захисна реакція мозку на жорстоку реальність.

– Може бути, він правий, – прошепотіла Власта, вириваючись із похмурих лабіринтів своїх думок. Вона помітила, що в кімнаті посутеніло, і поквапилася увімкнути нічник, що стояв на тумбочці біля ліжка. Відтоді Власта боялася темряви. У грі тіней їй увижалися чорні руки, що повзуть, аби вбити її.

На очі набігли сльози, вона витерла їх рукавом і поклала голову на подушку. У її поле зору потрапив білий плюшевий зайчик. Вона схопила його за вухо і притягнула до себе. Обнявши м'яку іграшку, Власта скрутилася бубликом і закрила очі, намагаючись заснути.

З-поміж усіх дітей у Вовчому домі, тільки в неї була окрема кімната, – ще один привілей, яким вона була зобов'язана брату.

Лучезар поставив машину в гараж, дістав із багажника сумку і попрямував у дім. Старовинний підлоговий годинник у парадній залі показував по першій годині ночі. У тиші його кроки відлунювали коридорами старого особняка.

Піднявшись на останній поверх будівлі, Лучезар заніс сумку у свою кімнату і, не затримуючись, попрямував у кінець коридору. Тихо й обережно він зайшов в останню кутову кімнату, у якій на двоспальному ліжку спала Власта. У нічному напівмороці її гладенька шкіра здавалася мармуровою. Довгі, злегка виткі кучері віялом лежали на подушці. Від коренів і до вух її волосся блищало рідним відтінком – холодним попелясто-русявим, а нижче воно було недбало пофарбоване в чорний колір.

Кілька хвилин Лучезар милувався гарним обличчям своєї молодшої сестри, а потому ліг поруч із нею.

Власта завовтузилася щокою по подушці і сонно розплющила вії. Побачивши брата, вона ласкаво усміхнулася і, наблизившись до нього, тикнулася лобом йому в груди.

– Я страшенно скучила, – нерозбірливо прошепотіла вона.

Лучезар обійняв її і відповів:

– І я скучив за тобою. Спи спокійно. Я буду поруч.

Зранку в двері голосно постукали. Власта незадоволено замугикала, сильніше скрутилася клубочком і накрила голову плюшевим зайцем. За хвилину стукіт повторився, і тоді Лучезар зіштовхнув Власту з ліжка, щоби та відчинила двері. Мляво піднімаючись з підлоги, вона сердито бубоніла щось собі під ніс, мов

бабця. Жбурнувши в брата зайця, Власта рушила до дверей ходю зомбі.

На порозі стояла Неллі: струнка, висока дівчина з бездоганною поставою і прегарним макіяжем. Власта колись чула, що вона безнадійна перфекціоністка, й ідеально напрасовані складки її спідниці промовляли про достовірність цих чуток.

– Так і знала, що ти забудеш, – взялася в боки Неллі.

Примружено дивлячись на гостю, Власта кисло скривилася і кинула:

– Зникни. – Вона хотіла зачинити двері, та Неллі виявилася доволі прудкою: дівчина встигла перенести ногу за поріг.

– Ну, це вже ні, – прошипіла вона, червоніючи зі злості. – Я не збираюся одна гнути спину! Сьогодні наша черга допомагати в їдальні. – Вона роздратовано закотила очі і додала зітхаючи: – Боже, як же мені не пощастило цього разу з напарницею.

Власта анітрохи не здивувалася подібній заяві на свою адресу. Неллі була права на всі сто відсотків, але Власта не змогла проігнорувати її слова. Гордовито здійнявши підборіддя, вона склала руки на грудях і видала:

– Хамка.

Неллі за словом до кишені не лізла:

– Від хамки чую!

Лучезар підійшов до дверей, і коли Неллі побачила його – миттєво змінилася на обличчі: очі засяяли від щастя, а усмішка розтягнулася майже до вух.

– Заре, привіт! З поверненням! – солодко проспівала вона, склавши руки в замок, щоби здаватися милішою.

– Дякую, Неллі. – Лучезар зробив крок до дівчини і принадно усміхнувся. – Будь ласка, пробач мою сестру-грубіянку. Вона негайно спуститься в їдальню.

– І не подумаю, – набурмосилася Власта.

– Вона прийде, – впевнено повторив Лучезар, не звертаючи уваги на сестру.

– Добре, тоді я чекатиму на неї в їдальні. – Неллі щебетала, а Власті її голос дедалі більше нагадував мишачий писк. – Гарного дня, – додала вона і, граційно змахнувши рукою на прощання, рушила коридором до сходів.

– Вона чудово виглядає, – зачиняючи двері зауважив Лучезар. – Тобі варто брати з неї приклад.

– Та ж у неї з головою... – озлобилася Власта, але домовити не встигла, так як її перервав гуркіт падіння.

Вони обоє визирнули в коридор і побачили, що Неллі лежить на підлозі, розкинувши ноги і руки, мов жаба. Ймовірно, причиною падіння дівчини слугувала складка на килимі. За мить Неллі скочила на ноги і понеслась геть зі швидкістю вітру.

Власта єхидно посміхнулася і підколола брата:

– Подивись-но, ти і справді незрівнянний хлопець.

Лучезар дорікнув їй поглядом, вийшов із кімнати і віддав команду:

– Отже, не примушуй на себе чекати і йди в їдальню.

– Просто зараз?! – збунтувалася вона. – Я ж щойно прокинулася.

– Сама винна, що проспала, – холоднокровно заявив Лучезар, склавши руки на грудях.

– Дозволь мені бодай зуби почистити!

– Добре. І разом прибери волосся і зніми цю жахливу кофту. – Він говорив про довгу простору кенгурушку на застібці, яку Власта носила практично весь час з моменту купівлі. І в ній же вона спала цієї ночі.

– Зняти кофту? – вжахнулася та. – Ні за що. Мені в ній комфортно.

Лучезар анітрохи не злагіднів.

– Якщо не знімеш, я спалю її.

Власта змушена була здатися, тому покійно схилила голову і пробубоніла:

– Твоя взяла. Я зніму кофту. – Вона з похмурым виглядом зачинила двері, а за мить прокричала: – Ти всюдисущий монстр!

– Так-так, я це вже чув, – усміхнувся Лучезар, прямуючи до своєї кімнати.

У нього, як у наступника Артура Вольфа, також була окрема кімната: простора, затишна і з мансардною стелею. У підвісній клітці біля вікна пурхали дві канарки, пестячи слух дзвінким співом. На тумбочці стояла стара світлина в дерев'яній рамці, на світлині були зображені його батьки, він і Власта, – щасливий спогад про той день, коли його проводжали в університет. Якби він знав, що незабаром...

Лучезар прийняв душ, перевдягнувся і, прихопивши з сумки товсту теку з документами, вийшов із кімнати.

Він працював тільки над тими справами, які йому надавав Артур Вольф. Це була прибуткова справа, оскільки бездоганна репутація професійного детектива дозволяла Артуру правити немалі гроші за свої послуги. Заробіток Артур ділив із Лучезаром порівну, що було доволі щедро з його боку. Так, практично, всю роботу робив Лучезар, але він би не впорався без керівництва наставника. Лучезар був дуже зобов'язаний Артуру і ставився до нього як до батька.

Кабінет Артура був на першому поверсі, навпроти бібліотеки. Двері кабінету завжди були відчиненими. Лучезар постукав перед тим, як увійти, сповіщаючи Артура про свою присутність.

За дубовим письмовим столом сидів стрункий чоловік середнього зросту. У свої шістдесят із лишком років він виглядав непогано: попри сивину і зморшки, його гладенько виголене обличчя здавалося молодим. Одягався він строго, як професор вишу, і з першого погляду справляв враження відповідальної і розумної людини.

– Заре, хлопчику мій, із поверненням! – Артур підійшов і обняв його. – Я саме дочитую звіт, який ти вчора надіслав мені. Мене радують твої досягнення. Цього разу ти навіть не звертався до мене за порадою. Я вражений.

– Дякую. Правду кажучи, знайти зниклу дитину неважко, якщо вона просто втекла з дому. Мене більше турбують причини, які штовхнули її на такий вчинок, але... – він знизав плечима і криво посміхнувся, – мені ж платять не за те, щоби я втручався в сімейні справи наших клієнтів.

– Слушно, – захитав головою Артур і вказав рукою на крісло, що стояло біля каміну. – Прошу, сідай. Я маю до тебе розмову.

– Припускаю, мова йтиме про мою сестру, – зітхнув Зар, опускаючись у крісло. – Що вона викинула цього разу?

Артур сів у крісло навпроти Лучезара і, закинувши ногу на ногу, прикурив цигарку.

– Дивно, що ти подумав про це, – щиро здивувався він. – У мене ніколи не було претензій до твоєї сестри.

– Так, але тільки у вас, – нервово хіхікнув Зар. – Від усіх інших скарги починають сипатися на мене, щойно я переступаю поріг Вовчого дому.

– Власта – незвичайна дівчинка. Вона потребує особливого підходу, – замислено зазначив Артур, випускаючи хмари сірого диму. Він взяв зі скляного кавового столика листок паперу і передав його співрозмовнику. – Вона вдає, що не хоче вчитися, але глянь на перелік книг, які вона скачала на свій комп'ютер.

У довгому списку були книги з анатомії, хімії, вищої математики, економіки, психології та багато іншого, що вивчають студенти, а не школярі її віку. Окрім всього іншого, Зару впала в око «Коротка історія часу» Стівена Гокінга і «Сто мільярдів сонць» Рудольфа Кіппенхана.

Зар вражено втретє перечитав список, а Артур незворушно продовжив:

– Це лишень те, що вона прочитала за останні три місяці. Думаю, тутешніх вчителів вона вважає нудними.

– Ми з-зараз точно про мою сестру говоримо? – затнувшись, уточнив Зар.

– Жодних сумнівів, – підтвердив Артур, посміхаючись чи то з хитрістю, чи то з долею насмішки.

– Повірити не можу. У молодших класах вона вчилася добре, але це було давно.

Артур витримав невелику паузу, даючи хлопцеві час прийти до тями, а опісля повідомив:

– Але я не про це хотів поговорити з тобою. Вчора зі мною зв'язався слідчий київської поліції Олександр Боднар. Він попросив відправити до нього одного з моїх наступників як консультанта. Йдеться про вбивство за спроби пограбування. Я хочу доручити цю справу тобі.

– Я згоден, – не роздумуючи відповів Зар. – Сьогодні ж ввечері вирушу до Києва.

– Чудово. – На обличчі Артура заграла задоволена усмішка, і він додав: – Візьми з собою Власту.

– Що?! – вирячив очі Зар. – Власту? Як це розуміти? Ви ж не готували її до такої роботи, як інших своїх наступників.

– Правду кажеш, – кивнув Артур, зберігаючи крижаний спокій. – Її наставником будеш ти.

– Я категорично проти, – рішуче не погодився Зар, піднявшись із крісла. – Вам добре відомо, що у Власти нестабільний психічний стан після смерті батьків. Ця робота може завдати їй непоправної шкоди.

– Ця дівчинка набагато сильніша, ніж ти думаєш. Не варто її недооцінювати, – не втрачаючи самоконтролю, пояснив Артур. – Зрозумій же, твоя надмірна опіка може занапасти її талант. Зізнаюся, я вважаю, що з-поміж усіх моїх наступників тільки Власта зможе перевершити мене.

Глава друга: «Людина з тіні»

Ввечері того самого дня Зар і Власта сіли на швидкісний потяг до Києва. У купе вони були самі, так як Зар викупив всі чотири місця. Він обрав у планшеті готель у центрі міста і зарезервував двомісний номер: один із найкращих, бо не звик відмовляти собі в розкоші, а заробіток дозволяв йому балувати себе.

Стрілки годинника показували по дванадцятій годині ночі, а Власта досі щось читала у своїй електронній книжці. Вона непорушно сиділа навпроти брата в позі лотоса і за останні дві години не сказала ні слова. Пригадуючи нещодавню розмову з Артуром, Зар палав із цікавості. Яку ж книгу поглинала його сестра цього разу? Стомившись від нестерпних здогадів, він присів поруч із нею, безцеремонно уткнувся носом у її електронну книжку і прочитав перше, що трапилося йому на очі: «Так в самій літописи переказано лєґенду про трох братів Полян Кия, Щека і Хорива, що збудували спільно місто Київ, в ім'я старшого брата, і полишили свої імена в назвах урочищ Щековиці, Хоревиці і річки Либеди (названої по імени сестри)...»

– Яюсь незугарно написано, – пробубонів він.

– Ця книжка написана більш як сто років тому. Природно, тобі здається дивним цей ідіом, – не відриваючись від читання, пояснила Власта.

– Навіщо ти читаєш історію Давньої Русі, адже ти вчила це в школі? – не вгавав Зар.

– Мені цікаво дізнатися безпосередньо погляд Михайла Грушевського на історію нашого народу. – Власта підняла очі і захоплено промовила: – А ти знав, що це найважливіша праця всього його життя?

– Мені навіть важко пригадати, хто він такий, що ж тут говорити про книгу, – стидаючись, зізнався Зар.

Власта відклала книгу і перевела погляд за вікно, де майоріли в нічній темряві далекі вогні штучного світла. Вона поринула у свої думки, і Зар не став її тривожити.

– Знаєш... – несподівано заговорила вона монотонним голосом, – коли я думаю про міста нашої країни, Львів постає переді мною в образі матері, а Київ – в образі батька. Львів, як мати, надає нашому народу любов до національного багатства. Він духовно збагачує нас. А Київ асоціюється з силою, яка об'єднує всіх нас.

– Кумедні думки блукають у твоїй голівоньці, – підколов Зар. – Що привело тебе до таких роздумів?

Власта відірвала погляд від вікна і повернулася до брата.

– Віднедавна я задумуюся над тим, у якому місті нам краще оселитися, коли ми покинемо Вовчий дім.

Зар приголомшено вирячив очі.

– І ти обираєш між Львовом і Києвом?

– Угу, – кивнула вона.

– Ну, просто впадання в крайнощі, – захихотів він.

– Чому? – здивувалася Власта. Вона відверто не розуміла, що так розвеселило брата.

– Тому, що ці міста цілковито різні. У Львові життя проминає помірно, гармонійно, а Київ існує за принципом вічного двигуна. Це сучасне велике місто. Люди в Києві завжди кудись біжать і спішать. Їм постійно не вистачає часу, щоби здійснити те, що вони запланували на день.

– Он як, – поникла Власта. – Певно, тоді варто обрати щось нейтральне.

Спостерігаючи за розгубленістю сестри, Зар розчулено усміхнувся.

– Я подумаю над цим питанням і пізніше запропоную тобі підхожі варіанти.

Цієї миті Власті раптово сяйнула думка, що з її боку було егоїстично самотійно вирішувати, де їм жити. Їй стало соромно, і вона вирішила негайно виправити ситуацію.

– А в якому місті хотів би жити ти?

– Мені все одно. Головне, щоби ти була щасливою.

За вікнами номеру з вітальні відкривався краєвид на Дніпро. Погляд Власти був прикутий до білого пароплава, що поволі розтинав рівне плесо води. Був сонячний день, і мерехтливі полиски сліпили очі.

Зар вийшов зі своєї спальні, на ходу застібаючи сорочку, і несхвальним поглядом окинув вбрання сестри: під джинсовим комбінезоном із короткими шортами виглядала тісна майка, а на ногах були високі чорні гольфи і черевики зі шнурівкою. Та понад усе його дратувала довга кофтина, що нагадувала мішок.

– З хвилини на хвилину прийде слідчий. Могла б причепуритися краще.

– Не бачу в цьому необхідності. – Власта говорила впівголоса, не відриваючи погляду від пароплава.

Зар дещо розсердився, але тон його голосу анітрохи не змінився: як і досі був ласкавим із дешицею повчальності.

– Зовнішній вигляд приватного детектива повинен викликати довіру.

Власта озирнулася з єхидною посмішкою.

– Тоді, можливо, мені варто одягнути рожеву піжаму і взяти льодяника?

Зар закотив очі і махнув рукою на безнадійну сестру.

– Нестерпна дитина, – пробуркотів він, і цієї миті пролунав стукіт у двері.

На порозі стояв чоловік років тридцяти п'яти в звичайному повсякденному одязі: джинсах і сорочці, на яку був одягнений пуловер.

– Добридень. Я – Олександр Боднар, – відрекомендувався він із властивою йому суворістю.

– Добридень, – відповів Зар, не пускаючи гостя в номер. – Будь ласка, покажіть документи.

Слідчий усміхнувся так, немов очікував подібної вимоги. Він дістав із кишені посвідчення і показав його Зару, не випускаючи з

руки. Зар міг запросто відрізнути справжній документ від підробки, – цьому його навчив Артур. Переконавшись у тому, що посвідчення справжнє, Зар запросив гостя увійти.

– Прошу, сідайте. – Він вказав рукою на крісло біля кавового столика. – Чаю, кави або чогось міцнішого?

– Дякую, не потрібно. – Чоловік подивився на Власту, яка роздивлялася його з-під пасма волосся, що впало їй на очі. – Д-добридень, – розгублено промовив він.

У відповідь Власта не мовила ані слова й лише злегка кивнула.

– Не звертайте уваги на мою сестру. Вона – стажистка, – пояснив Зар, сідаючи на канапу.

– Он як. Артур не попереджав мене про те, що з вами буде ще один наступник, – сказав Олександр, опускаючись у крісло.

– Не дивно, – процідив крізь зуби Зар, схиливши голову.

– Розпочнімо. Я приніс документи в справі. – Слідчий поклав на стіл товсту чорну теку і взявся викладати з неї папери і фотографії. – Жертва – Аліна Кравчук. Студентка Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Мешкала за місцем прописки разом із батьками. Була вбита в арковому проході власного будинку, коли поверталася з концерту. Ймовірно, при спробі пограбування.

– Ймовірно? – уточнив Зар, відірвавши погляд від фото.

– Так, вбивця забрав гаманець жертви, однак є моменти, котрі примушують мене сумніватися в тому, що це було пограбування, – сиплим голосом пояснив той.

Власта підійшла тихо, мов кішка, і вместилася на канапі біля брата, подивляючись на фотографію в його руці. На фото вона побачила місце злочину: тіло дівчини лежало на боці, її коричневе волосся прикривало обличчя, а на жовтій сукні темніли патьоки і плями крові. Поруч із нею валялася сумка і лежали речі: люстерко, гребінець, пудра, помада і багато чого іншого, що зазвичай носять із собою жінки. Та серед речей було те, що не могло належати цій дівчині – складаний ніж, замазаний кров'ю.

Тим часом Зар продовжував розпитувати:

– Ви вважаєте, що це було умисне вбивство?

– Так, я схильний так думати, – впевнено підтвердив Олександр.

– Чому?

– Уявімо, що злочинець початково мав намір тільки пограбувати жертву, а ніж йому потрібен був лише для того, аби налякати дівчину. Але ситуація вийшла з-під контролю, і він вбив її. Злочинець розгублений і наляканий, тому кидає ножа і тікає. Це я зрозуміти можу. Та я не можу зрозуміти, як у такій ситуації він згадав про гаманець. Чому він забрав гаманець, а ножа – ні? Саме тому мені здається, що це було умисне вбивство. Злочинець не втратив голову і холоднокрівно вбив дівчину, а гаманець забрав, щоби це виглядало як невдале пограбування.

– Ваша теорія не позбавлена сенсу, – погодився Зар. – Але не можна виключати, що це було звичайне пограбування. Злочинець міг так потребувати грошей, що не забув про гаманець навіть у шоковому стані. – Він зробив невеличку паузу і спитав: – Наскільки я розумію, на ножі відбитків не було?

– Не було, – опустив очі Олександр. – Ніж цілком новий, раніше ним не користувалися. Я був вирішив, що злочинець придбав ножа незадовго до вбивства, проте мені так і не вдалося знайти магазин, де він купив його.

У документах Зар побачив дату здійснення злочину: п'ять днів тому, – не так вже й багато часу, щоби слідчий встиг зрозуміти, що йому не знайти вбивцю без сторонньої допомоги. Чому ж він вирішив звернутися до консультанта? На перший погляд, справа була цілком звичайною, і думка про це підштовхнула Зара до наступного питання:

– Чому ви вирішили звернутися за допомогою до Артура?

– Мені порадив звернутися до нього один співробітник, – нерішуче зізнався слідчий. – Він сказав, що Артур Вольф спеціалізується на таких справах.

– «На таких справах»? – звів брови Зар. – Що ви маєте на увазі?

Олександр завовтузився в кріслі і пояснив:

– Ну, скажімо, на загадкових.

«На загадкових? – подумки посміявся Зар. – Нехай буде так. Які тільки чутки не ходять».

– І що ж загадкового в цій справі? – поцікавився він.

Слідчий взявся пожвавлено розповідати:

– Дівчину вбили в арковому проході житлового будинку. На вході і виході з арки ведеться відеоспостереження. Проте якщо робити висновки із відеозаписів, то ніхто не входив в арку і не виходив з неї, окрім жертви. На записах чітко видно, що за шістнадцять хвилин до події через арку пройшла жінка з дитиною. Я знайшов її і допитав. Вона стверджує, що в арці нікого не було. За двадцять дві хвилини після події в арку зайшов літній чоловік, який, власне, виявив Аліну Кравчук мертвою і зателефонував у поліцію.

Власта зовсім не слухала розмову чоловіків. Вона копалася в документах і розкладала перед собою фотографії, аж раптом підняла голову і спитала Олександра:

– Ви можете відвезти нас на місце злочину?

Олександр спочатку сторопів, але, перезирнувшись із Заром, відповів трохи посміхаючись:

– Звісно. Я сам хотів вам це запропонувати. Він піднявся з крісла, маючи намір піти до дверей, і, помітивши, що Власта почала збирати документи назад у папку, сказав: – Ці документи – копії. Я залишу їх вам.

Вона залишила документи на столі, натягнула на голову капюшон і попрямувала до дверей.

Машина слідчого була припаркована неподалік від готелю. Власта сиділа на задньому сидінні і всю дорогу мовчала, без особливого зацікавлення дивлячись на вулиці міста і людей. Спостерігаючи за нею через дзеркало заднього виду, слідчий думав, що ця дівчина цілий світ бачить у сірих тонах.

Хвилин за двадцять вони прибули на місце злочину. Коли Олександр припаркувався на узбіччі, Зар вийшов з машини першим

і відчинив сестрі двері, а потім разом зі слідчим попрямував до арки. Власта попленталася слідом за ними.

На фотографіях було виразно видно криваві патьоки на стіні, залишені тілом Аліни, але тепер слідів крові не було: все відтерли і вимили. Олександр зупинився в центрі арки, а Зар із особливою увагою взявся роздивлятися місце на стіні, де притискали жертву.

Спостерігаючи за роботою брата, Власта згадала, що вбивця завдав Аліні удару ножом у шию: не перерізав горло, а встромив лезо по саме руків'я. Вона прикривала руками рану і спиралася на стіну, залишаючи на ній відбитки долонь. Картина цих подій постала перед очима Влади настільки реалістично, що в неї ненадовго перехопило дихання. Її серцебиття пришвидшилося, й вона немовби відчула страх і біль жертви. Від цих відчуттів Власта почала задихатися, але, заплющивши очі і зробивши глибокий вдих, вона змогла відновити контроль над собою.

Діючи за прикладом брата, Власта взялася розглядати арку і помітила дещо цікаве: на стіні, навпроти тої, до якої притискали жертву, виднілися тріщини, – вони збігали навскіс і нагадували слід від удару залізним батоном. Та найцікавішим було те, що в центрі ці тріщини переривалися, ніби удар припав на людину, що стояла навпроти жертви.

Власта підійшла і придивилася до тріщин. Вона бачила їх на фотографіях, але не надала їм значення, бо думала, що вони не стосуються справи. Але тепер вона зрозуміла, що тріщини свіжі, тому не можна виключати ймовірність того, що вони утворилися в мить вбивства.

– А що ви думаєте про це? – поцікавилася вона, продовжуючи вивчати знахідку.

– Тріщини? – уточнив Олександр. – Так, ще одна дивна річ. Я опитав сусідів, вони переконані, що до вбивства їх не було. Але, відверто кажучи, я гублюся в здогадах, що ж могло сприяти їхній появі. Людині не під силу так розбити стіну.

– Так, цікаво, – приєднався Зар. – І удар машиною також можна виключити. Тут не вистачило б місця для розгону.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Ліан Луа

ВИСОКІ

міти

